

Sygn. akt V KO 112/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie

zażalenia **J. I.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Łódź -Widzew

z dnia 29 kwietnia 2022 r., sygn. [...],

o odmowie wszczęcia śledztwa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2022 r.,

wniosku Sądu Rejonowego dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi

z dnia 21 listopada 2022 r.,

o przekazanie sprawy IV Kp 504/22 innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**sprawę o sygn. akt IV Kp 504/22 przekazać do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2022 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi wystąpił do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania innemu sądowi równorzędnemu, w trybie art. 37 k.p.k., sprawy o sygn. akt IV Kp 504/22 wniesionej do tego sądu na skutek zaskarżenia postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej Łódź-Widzew z dnia 29 kwietnia 2022 r., sygn. [...] o odmowie wszczęcia śledztwa. Podstawą wydania takiej decyzji procesowej przez prokuratora było stwierdzenie, że czyn nie zawiera znamion czynu

zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.), a przedmiotem takiej oceny prokuratora w tej sprawie było zachowanie opisane jako przekroczenie uprawnień przez sędziego Sądu Rejonowego dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi, w toku postępowania VI K 411/21 w Łodzi, polegające na wezwaniu oskarżyciela prywatnego Jacka Izydorczyka do uzupełnienia braków formalnych aktu oskarżenia poprzez wskazanie adresów oskarżonych oraz wskazanie czasu i miejsca czynu zarzucanego oskarżonym. Czyn tak opisany kwalifikowany był z art. 231 § 1 k.k.

W uzasadnieniu postanowienia sąd ten wskazując na przedmiot postępowania, podkreślił, że złożone w sprawie zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa dotyczy sędziego orzekającego w sądzie właściwym i to sędziego z długoletnim stażem orzecznictwem. Sąd ten stwierdził, że z przedmiotowej sprawy zostali już wyłączeni sędziowie orzekający w VI Wydziale Karnym Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi. Ponadto stwierdzono, że nawet przy złożeniu stosownych oświadczeń o wyłączeniu sędziów orzekających w wydziałach karnych IV i V miejscowego sądu, to rozpoznanie sprawy dotyczącej sędziego A. K. przez innych sędziów tego sądu godziłoby w dobro wymiaru sprawiedliwości, albowiem w odbiorze społecznym wzbudzać by mogło niepożądane przekonanie o braku obiektywizmu przy orzekaniu. W ocenie sądu występującego z wnioskiem, tego rodzaju okoliczności potwierdzają zasadność wystąpienia z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niewątpliwie „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu art. 37 k.p.k., przemawia za przekazaniem sprawy innemu niż miejscowo właściwy sądowi równorzędnemu wtedy, gdy zachodzi konieczność uwzględnienia takich sytuacji, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny. W tak postrzeganej podstawie mieści się potrzeba wyeliminowania, mogących powstać w opinii publicznej, podejrzeń, co do braku obiektywizmu w rozpoznaniu sprawy przez właściwy sąd. Nie chodzi przy tym o każdy rodzaj takich podejrzeń, ale takie podejrzenia, które mogłyby się zrodzić u postronnego, niezainteresowanego osobiście sposobem rozstrzygnięcia danej sprawy, obserwatora takiego procesu, który przy tym posiada podstawową wiedzę o zasadach procesu i roli określonych

organów procesowych w tym procesie. Przenosząc te uwagi w realia sprawy podkreślić należy, że okoliczności zaistniałe w tej sprawie niewątpliwie mogłyby wywołać wątpliwości u postronnego, obiektywnego, obserwatora takiego procesu, co do bezstronnego, obiektywnego rozpoznania sprawy we właściwym sądzie. Chodzi przede wszystkim o wspomnianą we wstępnej części postanowienia specyficzną konfigurację podmiotową. Jest rzeczą oczywistą, że w powszechnym odbiorze społecznym, po rozpoznaniu przez sąd właściwy sprawy, w której osobą „podejrzewaną” o popełnienie przestępstwa jest wykonujący czynności służbowe sędzia tego sądu, może powstać przekonanie o braku rzetelności i stronniczości prowadzonego postępowania odwoławczego i to niezależnie od jego wyniku. Sąd Najwyższy ma oczywiście na względzie fakt, że przedmiotem oceny w takim układzie jest li tylko decyzja procesowa prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa z powodu braku znamion czynu zabronionego, a zatem ocena czysto prawna w zakresie wyczerpania znamion czynu zabronionego i to na przedpolu jakiegokolwiek decyzji, która by wprost dotyczyła sędziego i jego potencjalnej odpowiedzialności karnej, ale aby odsunąć od procesu kontrolnego sądu nawet w tej płaszczyźnie podejrzenia co do braku obiektywizmu i bezstronności, celowe było podjęcie decyzji o przekazaniu sprawy do innego równorzędnego sądu. Zastrzec trzeba, że decyzja Sądu Najwyższego podjęta w tej sprawie, nie powinna i nie może być odebrana, jako potwierdzenie braku obiektywizmu czy zaufania do sędziów Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi. Rzecz jednak w tym, że szczególne okoliczności faktyczne tej sprawy mogłyby w odczuciu społecznym wywołać wątpliwości co do rzetelności prowadzonego postępowania, a to nie służy dobru wymiaru sprawiedliwości.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Rejonowego w Zgierzu.